

Prof. Jacek Woźny urodził się 20 sierpnia 1962 roku w Bydgoszczy i to z naszym miastem związał swoją naukową drogę. Ukończył studia archeologiczne na UMK w Toruniu w 1987 roku i jeszcze w trakcie nauki rozpoczął pracę w Biurze Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Bydgoszczy. W 1989 roku związał się z Wyższą Szkołą Pedagogiczną w Bydgoszczy i pracował w Uniwersytecie Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy do ostatnich dni swojego życia. Na poznańskim UAM uzyskał stopień doktora (1994) oraz stopień doktora habilitowanego (2000). Tytuł profesora nauk humanistycznych otrzymał w 2009 roku. W 2014 roku ukończył Studia MBA w gdańskiej WSB.

Aktywnie uczestniczył w życiu UKW pełniąc wiele kierowniczych funkcji. W 1996 roku został powołany na zastępcę dyrektora Instytutu Historii i to był początek Jego ścieżki awansu na uczelni. Już trzy lata później został prorektorem ds. dydaktycznych WSP i Akademii Bydgoskiej, stając się tym samym jednym z najmłodszych prorektorów w historii. W latach 2002 – 2008 był prodziekanem Wydziału Humanistycznego, którym kierował przez kolejne osiem lat. W 2016 roku głosami społeczności akademickiej został wybrany na Rektora Uniwersytetu Kazimierza Wielkiego i powtórzył ten sukces w 2020 roku. W tym czasie pełnił też inne funkcje, m.in. był prezesem AZS-u WSP czy przewodniczącym uczelnianych komisji.

Prof. Jacek Woźny był Rektorem w trudnych czasach. Z jednej strony rozwijał Uniwersytet, doprowadzając do zwiększenia liczby kierunków studiów, poprawy bazy infrastrukturalnej naszej uczelni, realizacji nowych badań naukowych. Z drugiej strony, musiał przeciwdziałać skutkom niżu demograficznego, pandemii i wojny w Ukrainie. Swoje decyzje podejmował po konsultacjach, z namysłem i roztropnością, dzięki czemu prawidłowe funkcjonowanie Uniwersytetu nie było nigdy zachwiane. W swoich inicjatywach na pierwszym miejscu stawiał członków uniwersyteckiej społeczności, sam pozostając jakby w tle.

Swoje naukowe aspiracje realizował też poza uczelnią. Od 2005 roku był wiceprezesem i członkiem zarządu Bydgoskiego Towarzystwa Naukowego. Działał również w Instytucie Kaszubskim, Towarzystwie Miłośników Miasta Bydgoszczy, Radzie Muzeum Okręgowego im. L. Wyczółkowskiego w Bydgoszczy (jako przewodniczący), Radzie Muzeum Ziemi Pałuckiej w Żninie, Wojewódzkiej Radzie Ochrony Zabytków. W 2024 roku uzyskał mandat radnego Sejmiku Województwa Kujawsko-Pomorskiego.

W życiu Profesora nie brakowało miejsca na naukę i kolejne badania archeologiczne. Odkrył najstarsze obozowiska łowców reniferów w Bydgoszczy datowane na 9 tysięcy lat p.n.e. Brał udział w wykopaliskach archeologicznych w Dudce na Mazurach, gdzie znajduje się najstarsze cmentarzysko na ziemiach polskich. Był współodkrywcą reliktów niemieckiego poligonu „Heidekraut” w Borach Tucholskich. Uczestniczył w badaniach archeologicznych wysuniętego daleko na północ Europy obozowiska neandertalskich łowców mamutów w Zwoleniu na ziemi radomskiej, datowanego na 70 tysięcy lat p.n.e.

Był autorem lub współautorem blisko 200 prac naukowych, w tym 11 monografii, 8 prac zbiorowych pod redakcją naukową, 1 podręcznika, 140 artykułów. Wygłaszał referaty na 90 konferencjach krajowych, międzynarodowych i zagranicznych. Wypromował 3 doktorów, recenzował 12 prac doktorskich, 4 habilitacyjne i 2 profesorskie. Był też autorem kilkudziesięciu haseł w Encyklopedii Bydgoszczy. Swoim dorobkiem naukowym na stałe zapisał się w polskiej i europejskiej archeologii.

Najważniejsze publikacje: Symbolika wody w pradziejach Polski (1996), Symbolika przestrzeni miejsc grzebalnych w czasach ciepłopalenia zwłok na ziemiach polskich (2000), Archeologiczne skarby pradziejów Bydgoszczy (2003), Czerwona ochra i ziarna zbóż. Symbolika odrodzenia zmarłych w obrzędach pogrzebowych kultur archaicznych międzymorza bałtycko-pontyjskiego

(2005), Dziedzictwo techniczne Borów Tucholskich (2009, red.), Słownik biograficzny naukowców bydgoskich (2009, współaut.), Archeologia kamieni symbolicznych. Od skały macierzystej do dziedzictwa przodków (2014), Zastosowanie koncepcji strategicznej karty wyników w zarządzaniu wydziałem publicznej uczelni wyższej (2014), Archeoturystyka w regionie. Region w archeoturystyce (2015, współred.), Archeologia i społeczeństwo. Wędrówki śladami wzajemnych relacji (2017), Archeologia Szubina na tle dziejów Pałuk i regionu kujawsko-pomorskiego (2018), Człowiek i środowisko w dziejach dorzecza Brdy. Studium archeologiczno-historyczne (2019).

Był wielokrotnie nagradzany za swoje prace naukowe i działalność organizacyjną. W 1998 roku otrzymał Srebrny Krzyż Zasługi. Otrzymał również Medal Prezydenta Bydgoszczy, Medal Wojewody Kujawsko-Pomorskiego, Medal Komisji Edukacji Narodowej, nagrody indywidualne Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Medal Prezesa AZS, Tytuł Honorowego Profesora Uniwersytetu w Aralsku w Kazachstanie. Jednym z ostatnich wyróżnień było najważniejsze wyróżnienie nadawane w naszej uczelni – Medal Honorowy Casimirus Magnus, który odebrał w kwietniu tego roku.

Prywatnie był fanem muzyki rockowej, w swojej kolekcji miał kilkaset płyt. Z zaangażowaniem opowiadał o kolejnych muzycznych zdobyczach i koncertach, w których uczestniczył.

Prof. Jacek Woźny zmarł 28 grudnia w Bydgoszczy. Żegnamy Rektora, Profesora, Kolegę, zaangażowanego Bydgoszczanina, ale też skromnego i uśmiechniętego człowieka, który ufał ludziom i pracował dla nas wszystkich.

Na podst. wspomnienia ze strony Uniwersytetu Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy